

vilde lade Loven strande paa dette Punkt, og hvis vi kunne komme videre i den Henseende, skal jeg med største Fornøielse gaa med der-til. Jeg kan ogsaa forstaa den anden Tanke, som man i Udvalget har gjort sig til Tolk for, nemlig helt ud at lade Kommunerne være uberørte af en Sag af denne Bestaffenhed; men det kunde føre til Konsekvenser, som ikke vare heldige. Jeg tror, at Noget maa der betales fra Kommunernes Side; jeg indrømmer, at det er et vilkaarligt Skjøn, om det skal være en Tjerdedel, en Tiendedel eller en Ottendel; men Hovedsagen er, som sagt, at vi faae den ærede Minister med os. Jeg kan altsaa ikke forstaa den Modstand, der er gjort mod Udvalgets Forslag, og jeg vil meget tilraade det høie Thing at vedtage de stillede Ændringsforslag og hjælpe os til, at vi kunne faae de Rettelser som vi kunne blive enige om, for at faae Loven mere fyldestgjørende, end det nu synes, at de ærede Herrer anse den for at være.

M. Sørensen: Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler deri, at de Bestemmelser, der gjælde angaaende smitsomme Sygdomme, langt fra ere heldige, og at det ikke er ubetimeligt at tage op til Forhandling et Lovforslag om en anden Ordning paa dette Omraade. Jeg tror imidlertid, at der ved nærværende Lov er taget alt for meget Hensyn til den Angst, som vi for et Par Aars Tid siden levede i, for at en Koleraepidemi skulde udbrede sig her i Landet. Den Gang var der en almindelig Angst for, at den Koleraepidemi, som der var over Europa, inden ret lang Tid skulde udbrede sig her i Danmark, og saa fik Lægerne travlt, og Justitsministeriet ligeledes, med at træffe de fornødne Forberedelser til en ny Lov, og Frugten af dette Arbejde var nærværende Lovforslag. Jeg indrømmer, at overfor en Koleraepidemi vil nærværende Lovforslag vel nok i flere Retninger være heldigt; men hvad jeg anser for det Uheldige ved Lovforslaget, er, at det tager andre Sygdomme med, som man, selv om de optræde som Epidemier, næppe anser for særdeles smitsomme. Jeg vilde have ønsket, at Udvalget havde fulgt det ærede Mindretal, som før talte, og havde taget de i § 2, 1ste Stykke, nævnte Sygdomme med, men ubeladt de andre. Der

fremkommer nemlig et ganske forunderligt Misforhold, hvis man gennemgaar enkelte af Lovforslagets Bestemmelser og sætte dem i Forbindelse med noget Saadant, som at en Difteritis-Epidemi er sat under offentlig Behandling, saa at altsaa f. Ex. Bestemmelserne i §§ 3 og 4 skulle gjælde paa dette Omraade. § 3 er nemlig en forunderlig Paragraf, naar hen ses til alle andre Sygdomme end Kolera og saadanne strenge Epidemier. § 3 omhandler nemlig to Tilfælde, haade det at der er udbredt en smitsom Sygdom, der tages under offentlig Behandling, og at der er Ud sigt til, at der kan udbryde en smitsom Sygdom, som saa kan blive taget under offentlig Behandling. I sidste Tilfælde sigtes der til, om der i Nabodistriktet er udrudt en saadan Sygdom, saa at der altsaa er Fare for, at den kan brede sig ud over Grændsen. I saa Fald paabyder Loven — den tillader det ikke, den forudsætter det ikke som Noget, Sundhedskommissionen skal kunne skjønne over, nei, den paabyder, selv om ikke et eneste Mennekte i Distriktet er syg, at der skal antages det fornødne Antal Læger, hvis man ikke tror at have Læger nok til at behandle en Sygdom, om hvilken slet Ingen veed, om den kommer eller ikke, og dernæst paabyder Loven ogsaa, at der skal have det nødvendige Antal Sygepleiere paa rede Haand, hvis Epidemien skulde komme. Saadanne Bestemmelser kan det være rigtigt at tage overfor en meget streng Epidemi, overfor det Tilfælde, som Lovforslaget naturligtvis særlig har sigtet til, at den asiatiske Kolera skulde aflægge os et Besøg; men det er ikke heldigt at have saadanne skarpe Bestemmelser overfor mindre epidemiske eller mindre smitsomme Sygdomme; thi selv om mange Sundhedskommissioner naturligtvis ville være meget koldblodig og ikke gjøre mere end, hvad de tror, er nødvendigt, kunne andre Sundhedskommissioner dog ogsaa let faae en Slags Epidemi, en Slags Angst og tro, at nu er der stor Fare paa Jærde, selv om det i Virkeligheden viser sig, at det Hele ikke er noget saa Førfærdeligt. En ligesaa uheldig Bestemmelse findes i § 4. Det ærede Medlem for Stubbejøbing (M. S. Larjen) har allerede peget derpaa, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind paa denne Paragraf, men kun sige, at Ud-